

N:o 18.

Ank. till Riksd. Kansli den 24 Febr. 1872, kl. 3 e. m.

Kongl. Maj:ts nådiga Proposition, angående dels stadgande af förändrade vilkor för tidningars och tidskrifters postbefordran samt dels åtskilliga andra postväsendet rörande frågor; Gifven Stockholms Slott den 16 Februari 1872.

Uti underdånig skrifvelse den 28 Februari 1871 har General-poststyrelsen fästатt uppmärksamhet på angelägenheten af att förändrade vilkor blefve för tidningars och tidskrifters postbefordran fastställda; och har Styrelsen i sådant afseende till en början erinrat:

att i äldre tider tidningar och tidskrifter, som skulle med post befordras, utom de s. k. privilegierade tidningarne, hvilkas utgifvande understöddes af staten, voro underkastade samma afgifter till Postverket, som belöpte för bref af motsvarande vigt;

att naturligtvis vid sådant förhållande Postverket endast i ringa mån kunde för tidningarnes spridning anlitas, hvarföre ock ännu, enligt Kongl. brefvet den 20 December 1774, det borde ankomma på tidningsutgifvarne "att sjelfva, på sätt som dittills skett, besörja om tidningarnes kringsändande till landsorterna";

att Postverket först år 1820 i någon vidsträcktare mån öfvertagit utkommande dagblads spridande till särskilda delar af landet, sedan genom nådiga brefvet den 15 December samma år blifvit stadgadt, att alla slag af tidningar skulle genom posterna befordras emot en afgift, motsvarande en åttandedel af brefportot med vanlig portomoderation;

att då emellertid detta betalningssätt, utom det att den stadgade afgiften, i den mån tidningsbladen tilltogo i omfång, blef ganska tryckande, äfven medförde olägenheten såväl af att hvarje tidningsbundet måste särskildt vägas, som äfven deraf att olika taxering af tidningarne måste ega rum allt

efter som de skulle till mer eller mindre aflägsna orter befordras, Rikets Ständer, till afhjelpande häraf, enligt underdåniga skrifvelsen den 18 November 1823, beslöto, att alla utkommande tidningar, jemte åtföljande bihang, offentliga bulletiner likväl undantagna, skulle förses med en särskild karta-sigillata stämpel och deremot åtnjuta en allmän postfrihet "så att alla dagblad kunde, oberoende af i förväg lagda hinder, portofritt kringsändas till landsorterna utan all annan förhöjning för läsare derstädes än det postförvaltarne tillkommande arvode";

att sedermera genom Kongl. kungörelsen den 23 Januari 1830 berörda förmån af afgiftsfri postbefordran emot åsättande af bevillningsstämpel blifvit utsträckt äfven till periodiska skrifter och så kallade broschyrer, hvarmed skulle förstås "tryckta afhandlingar, fulländade i ett häfte, som ej öfversteg tillhoppa 1,200 kvadrat-decimalums yta";

att den afgift, som nu genom bevillningsstämpels åsättande drabbar hvarje särskildt exemplar af inländsk tidning, periodisk skrift eller broschyr, sistnämnda slags skrifter likväl endast då General-poststyrelsen uppå särskild framställning medgifvit deras försändande med posterna, enligt Kongl. kungörelsen den 30 November 1860 utgör 0,2 öre, då papperets ena yta icke öfverskjuter 200 kvadrat-decimalum, och förhöjes med 0,1 öre derutöfver för hvarje tillökning i papperets yta af högst 200 kvadrat-decimalum; samt

att det nämnda postförvaltarearvodet för närvarande på grund af Kongl. brefvet den 27 Mars 1863 utgår, för år räknadt,

med 3 R:dr		för tidning, som utkommer	6 eller flera gånger i veckan
" 2 "	50 öre	" "	5 gånger i veckan
" 2 "	" "	" "	4 " "
" 1 "	50 öre	" "	3 " "
" 1 "	" "	" "	2 " "
" "	50 öre	för tidning eller tidskrift som utgifves	1 gång i veckan eller mindre ofta,

och vid prenumeration för kortare tid än ett år minskas i förhållande der-
efter.

Då således stämpelafgiften, såsom af sättet för dess tillkomst visade sig, utgjorde ersättning för det porto, som förut skolat för postbefordrade tidningar och tidskrifter m. m. erläggas, så låge en oegentlighet deruti, att densamma drabbade äfven alla de exemplar af tidningar m. m., för hvilka någon postbefordran icke påkallades. En annan oegentlighet vore den, att inkomsten af berörda afgift icke inginge till postkassan.

Sistnämnda omständighet kunde emellertid anses vara af jemförelsevis mindre betydelse, så länge ännu ett årligt bidrag till bestridande af de allmänna statsutgifterna påräknades från Postverket, och följaktligen genom tidningsportots ingående omedelbart till Riksgälds-kontoret endast beloppet af

nämnda bidrag minskades. Men sedan, i sammanhang med medelportots införande, Postverkets inkomster förklarats böra utan afkortning användas för verkets egna ändamål, till utvidgande af postförbindelserna och underlättande af postutvexlingen, och endast sådana öfverskottsmedel, som icke för detta ändamål behöfdes, borde till statsverket levereras, hade förhållandet blifvit väsendtligen förändradt; och då nu dertill komme, att en sådan omreglering af sättet för postpersonalens aflönande, som Riksdagen i underdåniga skrivelser den 13 Maj 1868 förordat, så att åtminstone största delen af de med posttjänsterna nu förenade sportler indrogos, vore för Postverkets tidsenliga ordnande oundgängligt, och att en dylik förändring icke kunde genomföras utan en väsendtlig tillökning i Postverkets nuvarande årliga inkomster, så syntes svårligen någon tvekan kunna ega rum om att inkomsten för tidningars, tidskrifters och broschyrers postbefordran icke längre borde dragas ifrån Postverket.

Om således denna inkomst finnes böra ingå till postkassan, torde emellertid för uppbörden deraf helt andra bestämmelser böra meddelas än de nu gällande.

Emot det nuvarande uppbördssättet kunde nemligen anmärkas, dels att sjelfva beskaffenheten af den tidningsstämpel, som för närvarande begagnas, lemnade mycket ringa skydd emot missbruk, och dels att stämpelingskostnaden, som i några fall uppginge ända till 50 procent af inkomsten, år 1869 för hela riket utgjort icke mindre än 17,186 procent deraf.

Det finnes dock intet verkligt hinder för vidtagande af en sådan anordning, att, jemte det en ökad kontroll å uppbörden vunnes, densamma komme att verkställas utan annan kostnad än de 2 procent, som utgjorde posttjänstemännens provision å postmedeluppbörden i allmänhet.

I sådant afseende hade General-poststyrelsen i dess den 25 Augusti 1869 afgifna förslag till allmän poststadga, i ungefärlig öfverensstämmelse med hvad som vore vedertaget i andra länder, der postverket öfvertagit bestyret icke allenast med tidningarnes fortskaffande utan ock med deras distribution och uppbörden af de för dem belöpande prenumerationsafgifter, föreslagit att tidningsportot skulle fastställas till 20 procent af prenumerationspriset å sådana tidningar m. m., som utkomme minst en gång i veckan, och till 10 procent af nämnda pris å sådana tidskrifter m. m., som utgafves mindre ofta än en gång i veckan och för hvilkas expedierande följaktligen postpersonalens tid vida mindre toges i anspråk.

Den inkomst, som genom en sådan reglering af tidningsportot skulle för Postverket uppkomma, beräknades på grund af postförvaltarens uppgifter om antalet af de tidningar och tidskrifter, som under föregångna år blifvit genom postanstalterna *förskrifna* och under antagande, att något särskildt

porto icke ålades tidning eller tidskrift, som från utgifningsorten befordrades i lösväska, skola uppgå till omkring 75,000 R:dr årligen.

Men utom de periodiska skrifter, som genom postanstalterna *förskrefvos*, befordrades derjemte med posterna ett mycket stort antal dylika skrifter på det sätt, att de från tryckningsorten utan något slags afgift till postkassan eller postpersonalen försändas under korsband, till största delen, för att å adressorten genom kommissionärer afyttras, hvilket expeditionssätt säkerligen icke varit afsedt då vid tidningsstämpelns införande stadgades, att de tidningar som med post befordrades icke borde, utöfver stämpelafgiften, drabbas af någon annan afgift "än det postförvaltarne tillkommande arvode".

För att rörande antalet af dylika försändelser vinna upplysning hade General-poststyrelsen genom cirkulär den 15 Augusti 1870 anbefallt vederbörande postförvaltare att under en följande månad noggrannt aktgifva på de tidningar och tidskrifter, som, utan att vara genom Postverket förskrifna, inlemnades å postanstalterna för att såsom försedda med tidningsstämpel portofritt befordras, och att deröfver föra sådana anteckningar, att på grund deraf kunde uppställas en sannolikhetsberäkning öfver antalet och tyngden m. m. af de så beskaffade försändelser, som under loppet af ett år blefve med posterna befordrade.

Med ledning af de uppgifter, som till följd häraf till Styrelsen inkommit, kunde — helst beräkningen skett under en del af året, då antalet af ifrågavarande försändelser i allmänhet vore midre än under andra delar af året — med säkerhet antagas, att, utöfver de genom postanstalterna *förskrifna* tidningar och tidskrifter, för hvilka postförvaltarearvode erlades, mer än 5 *millioner* exemplar af dylika skrifter blifvit under nämnda år med posterna fortskaffade.

Hade äfven för dessa tidningar och tidskrifter stadgadt postförvaltarearvode utgått, så skulle postpersonalen derigenom hafva erhållit en ökad sportelinkomst af omkring 79,700 R:dr, eller nära två gånger så mycket som under 1870 å interimstat utbetalts till ersättande af uppkommen minskning i den för nämnda personal påräknade sportelinkomst;

hade vidare nu ifrågavarande tidningar och tidskrifter blifvit, i enlighet med hvad i andra postverk eger rum, behandlade såsom bandförsändelser och taxerade till det för dylika försändelser belöpande, ingalunda dryga portot af 6 öre för 8 ort, så skulle postkassan derigenom bereds en inkomst af något mer än 240,000 R:dr, under det att nu bruttointäkten af de samma tidningar och tidskrifter åsatta bevillningsstämplar föga öfverstigit 17,500 R:dr;

och om slutligen berörda tidningar och tidskrifter förskrifvits genom Postverket och dervid taxerats enligt de af General-poststyrelsen, på sätt

ofvan förmäles, föreslagna grunder, så skulle Postverket derigenom hafva erhållit en årsinkomst af omkring. R:dr 73,000: --
 så att med tillägg af här förut beräknade „ 75,000: —

Postverkets årliga inkomst af tidningars och tidskrifters postbefordran skulle hafva uppgått till R:dr 148,000: —

Emellertid vore det icke ensamt billigheten deraf, att inkomsten för tidningars och tidskrifters postbefordran inginge till den kassa, som hade att bestrida utgifterna för samma befordran, eller Postverkets behof att för genomförande af en länge påyrkad reglering af sättet för postpersonalens aflönande erhålla ökade inkomster, som talade för den ifrågakämda förändringen, utan påkallades denna jemväl af andra skäl.

För att nemligen postinrättningen skulle kunna, såsom vederborde, uppfylla sin bestämmelse och i mån af rörelsens tillväxt fortfarande utvidga sin verksamhet, fordrades nödvändigt att, i samma mån ett stigande antal postförsändelser kräfde användande af en ökad personal å postanstalterna och ett ökad hästantal, Postverkets tillgångar för bestridande af deraf föranledda kostnader vunne en ungefärligen deremot svarande förökning. Skedde icke detta och Postverket derjemte ålades att utan all ersättning fortskaffa försändelser, hvilkas antal och tyngd vore i ständigt stigande, så måste sådant icke allenast motverka vidare utveckling af postinrättningen, utan kunde äfven i en framtid göra det nödvändigt att i någon mån inskränka postbefordringen på en och annan linie.

Grundsatsen att Postverket för hvarje tillökning i postgods också borde kunna påräkna en ungefärligen motsvarande förökning i portoinkomst hade redan i England, Tyskland, Italien, Spanien och nu sednast i Danmark ledt till fribrefsrättens upphäfvande. Om också här i Sverige ett sådant steg icke för närvarande funnes lämpligt, så borde dock tiden anses vara inne att undanröjda det anmärkta missförhållandet i afseende å vilkoren för tidningars och tidskrifters postbefordran, hvilken, såvidt General-poststyrelsen hade sig bekant, ensamt här i landet verkställdes utan all ersättning till postkassan.

Tyngden af det postgods, som sålunda af svenska Postverket befordrades, vore ock ingalunda ringa.

På grund af de ofvan omförmälda uppgifterna från postanstalterna kunde nemligen vigten af de tidningar och tidskrifter, som under år 1870 af Postverket befordrats, utan att vara genom detsamma förskrifna, antagas hafva, broschyrer oberäknade, uppgått till icke mindre än 3,022,5 centner, hvilket för hvarje dag af året gjorde 8,28 centner eller mer än hvad som må fortskaffas efter två hästar.

Af dessa försändelser hade visserligen flertalet blifvit till större eller mindre del fortskaffade å jernväg, hvilket transportsätt i de flesta fall icke

föranledde till någon ökad kostnad för Postverket, men härvid borde dock erinras, att den väglängd, hvarå tillfälle förefunnes till posternas fortskaffande med bantåg, icke uppginge till mer än 157 mil, under det deremot den väglängd, hvarå landsvägsposterna befordrades, utgjorde mer än 11 gånger så mycket eller omkring 1,750 mil.

Ehuru det icke vore möjligt att åstadkomma någon fullständig utredning af de omständigheter, som vid olika tillfällen påkallat användande af förstärkt anspann för posternas fortskaffande, lede det dock intet tvifvel att i de aldra flesta fall det varit tyngden af postbefordrade tidningar och tidskrifter, som på sednare tider gjort det nödvändigt att för ett stort antal poster, än regelbundet hvarje gång, än allenast vid särskilda tillfällen använda ett större antal hästar än förut varit erforderligt.

Detta antagande bestyrktes också tillfullo af de uppgifter, Styrelsen från åtskilliga af de mera betydande postanstalterna infordrat rörande det förhållande, hvori de särskilda slagen af postförsändelser befunnits i afseende å vigten stå till hvarandra.

Af dessa uppgifter framginge nemligen, att af de försändelser, som med post befordras, utgöres i allmänhet

icke fullt 13 procent af bref, postanvisningar och bandförsändelser, för hvilka porto till Postverket erlägges;

något mer än 8 procent af fribref;

icke fullt 15 procent af paketpostförsändelser; och

icke mindre än 64 procent af tidningar, tidskrifter och broschyrer, som portofritt befordras.

Till bestridande af de betydliga, årligen växande utgifterna för postbefordringen hade Postverket således för närvarande icke att påräkna bidrag af mer än 28 procent bland de försändelser verket hade att fortskaffa; och långt ifrån att detta missförhållande kunde anses öfvergående, förefunnes full anledning till det antagande att, om ej nuvarande vilkor för tidningars och tidskrifters postbefordran ändrades, förhållandet skulle i en framtid gestalta sig ännu ogynsammare för Postverket. Ty, ehuru tillväxten i brevexlingen, särdeles under de sednare åren, varit ganska betydlig, så uppvägs den likväl mångdubbelt af den fortgående tillökningen i antalet af tidningar och tidskrifter, som postbefordrades. En fullständig statistik i detta hänseende vore väl numera icke möjligt att åstadkomma, men någon ledning för omdömet härutinnan kunde dock lemnas af en jämförelse emellan den olika tillökningen under särskilda år af å ena sidan Postverkets inkomst af brefbefordringen och å den andra mängden af tidningar och tidskrifter, som varit berättigade till portofri postbefordran.

Om nemligen till utgångspunkt för en sådan jämförelse toges förhållandet år 1839, samt beräkningen af tidningar och tidskrifter grundades på

beloppet af den genom tidningsstämplingen lemnade inkomst, med dervid fästad nödig hänsyn till de förändringar i samma inkomst, som måst blifva en följd af nådiga kungörelserna den 14 November 1845, den 21 November 1851, den 21 November 1854, den 27 November 1857 och den 30 November 1860, så visade sig att

medan, i jmförelse med förhållandet år 1839, Postverkets inkomster af den inländska brefbefordringen varit ökade:

år 1849	med 20 procent,
„ 1859	„ 54 „
„ 1869	„ 145 „

så hade deremot under samma tid tillökningen i mängden af tidningar m. m., som på grund af åsatt bevillningsstämpel varit berättigade till portofri postbefordran, utgjort:

år 1849	282 procent,
„ 1859	419 „
och „ 1869	1,283 „

Slutligen ansåge sig General-poststyrelsen ock böra fästa uppmärksamhet på det förhållande att, ehuru, i anseende till den stora massan af tidningar och tidskrifter, som, utan att vara genom Postverket förskrifna, af utgifvare, förläggare och andra enskilde dagligen till postbefordran aflemnades, det icke vore för postpersonalen möjligt att fullständigt öfvervaka, huruvida tilläfvventyrs bref eller andra skrifliga meddelanden funnos inneslutna i de korsbandsförsändelser, för hvilka, på grund af åsatt bevillningsstämpel, portofrihet påyrkades, likväl tillvaron af ett sådant missbruk tidt och ofta genom tillfälliga upptäckter ådagalades.

Med afseende å alla de sålunda anförda omständigheterna och på grund jemväl af den noggrannare upplysning i ämnet, som genom de ofvan omförmälda, från postförvaltarna infordrade uppgifterna vunnits, funne sig General-poststyrelsen ega giltiga skäl att förnya sin redan i skrifvelsen den 25 Augusti 1869 gjorda framställning om fastställande af förändrade vilkor för tidningars och tidskrifters postbefordran.

Vid detta förslag, som med anledning af enskild motion utgjort föremål för behandling vid 1870 års riksdag, hade icke utan allt skäl blifvit anmärkt, att, då den portonedsättning, som funnits böra medgifvas för tidningar och tidskrifter, hvilka utkomme mindre ofta, blifvit i förslaget inskränkt till endast de tidningar och tidskrifter, som utgifvas mera sällan än en gång i veckan, och befodringsafgiften, äfven med berörda nedsättning, icke i något fall skulle enligt förslaget understiga 10 procent af prenumerationspriset, så komme genom de föreslagna taxeringsbestämmelserna befodringsafgiften att för en del veckotidningar och tidskrifter blifva oskäligt förhöjd.

Till förekommande af en dylik olägenhet hade i Danmark genom den nya postlagen af den 7 Januari nästlidna år afgiften för tidningars och tidskrifters requirerande genom postanstalt nedsatts från 20 till 8 procent af abonnementspriset, men derjemte för sjelfva postbefordringen faststälts en särskild afgift af en fjerdedels skilling för hvarje tidningsnummer som postbefordrades.

General-Poststyrelsen ansåge dock för sin del den erforderliga lindringen i afgift för tidningar och tidskrifter, som endast mera sällan utkomme, kunna enklare och med mindre omgång vinnas derigenom, att i stället för de förut af Styrelsen föreslagna två taxeringsklasserna å respektive 20 och 10 procent af prenumerationspriset, tre sådana klasser fastställdes, så att postbefodringsavgiften bestämdes:

till 20 procent af prenumerationspriset för tidningar och tidskrifter, som utkomme mer än en gång i veckan;
 „ 10 „ af nämnda pris för tidningar och tidskrifter, som utkomme från och med en gång i veckan till och med en gång i månaden; samt
 „ 5 „ af samma pris för tidskrift, som utkomme mindre ofta än en gång i månaden.

Och skulle genom dessa nya bestämmelser, hvilkas antagande General-poststyrelsen nu tillstyrkte Kongl. Maj:t att hos Riksdagen förorda, Postverkets enligt de förut föreslagna bestämmelserna här ofvan till 148,000 R:dr beräknade inkomst af ifrågavarande befodringsavgifter tilläfväntys komma att i någon mån nedgå, men enligt Styrelsens öfvertygelse säkerligen icke understiga 135,000 R:dr.

Hvad General-poststyrelsen sålunda och i öfrigt i förevarande ämne anført, har Kongl. Maj:t tagit i nådigt öfvervägande; och då det måste anses vara mindre billigt, icke allenast att den afgift, hvars erläggande nu utgör vilkor för tidningars och tidskrifters postbefordran, drabbar jemväl de exemplar af tidningar och tidskrifter, för hvilka någon sådan befordran icke ifrågakommer, utan äfven att Postverket, för befordrande af ifrågavarande slags i stark tillväxt stadda försändelser, har att vidkännas ständigt stigande kostnader, utan att för deras bestridande kunna använda någon del af samma afgift.

Då

då uppbörden af denna afgift, sådan den nu är anordnad, medför kostnader, som icke stå i rimligt förhållande till behållningen af samma afgift och i afseende på en del af de i landsorterna utkommande tidningar uppgå ända till 50 procent af bruttoinkonsten;

då vidare icke allenast för genomförandet af en länge såsom nödig erkänd, på sportelväsendets indragning grundad omreglering af postpersonalens aflöning, utan äfven på det Postverket må vara i stånd att genom en fortgående utveckling af sin verksamhet motsvara en växande rörelses kraf på utvidgade och underlättade tillfällen till postutvexling, det är nödvändigt att åt samma verk beredes den ökade inkomst, som det genom rättigheten att uppbära betalning för tidningars och tidskrifters postbefordran skulle erhålla; och

då slutligen det skäl, som hittills hufvudsakligen anförts emot en sådan förändring som den nu föreslagna, eller att inkomsten af tidningsstämpelafgiften icke kunde för de allmänna statsutgifterna undvaras, icke torde, under nuvarande förhållanden, kunna tillmätas någon afgörande vikt, så delar Kongl. Maj:tt General-poststyrelsens åsigt om lämpligheten deraf, att den genom Kongl. kungörelsen den 30 November 1860 stadgade stämpelafgiften för tidningar och tidskrifter utbytes emot en endast för verkliga postbefordrade exemplar af tidningar och tidskrifter till postkassan utgående afgift, hvilken uppbäres på samma sätt som andra postbefordringsafgifter och med hvars införande det nu postförvaltarne tillkommande särskilda arvode för tidningars och tidskrifters postbehandling skulle upphöra.

Beträffande nu beloppet af denna afgift för olika försändelser af ifrågasvarande slag, så lär vid dess bestämmande afseende böra fästas vid det olika arbetet för postpersonalen och den olika kostnad för Postverket, som befordringen af den ena eller andra tidningen eller tidskriften kan antagas medföra. Detta arbete och denna kostnad bero åter väsendtligen dels deraf, huru ofta tidningen eller tidskriften utkommer och dels af dess storlek; och som båda dessa omständigheter vanligen finna ett uttryck i tidningens eller tidskriftens prenumerationspris, anser Kongl. Maj:tt lämpligt, att detta pris *i allmänhet* lägges till grund för afgiftens beräkning. Men då hvarje tidningsnummer, som till postbefordran aflemnas, erfordrar sin särskilda expedition och följaktligen en tidning, hvilken utkommer dubbelt så ofta som en annan, för postpersonalen medför dubbelt så mycket arbete som den sednare, fastän möjligen bådas prenumerationspris är detsamma, så fordrar billigheten, att befordringsafgiften icke fastställles till samma proportion af prenumerationspriset för de tidningar, som utkomma t. ex. flera gånger i hvarje vecka, och för dem, som utkomma mera sällan, utan bör denna proportion för de förra sättas högre. Och då vidare vid *prenumerationsprisets* bestämmande

hänsyn måste tagas äfven till andra omständigheter än tidningens storlek och huru ofta densamma utkommer, nemligen hufvudsakligen till beskaffenheten af tidningens innehåll, så att t. ex. en tidning, hvars innehåll är med mer än vanlig omsorg utarbetadt och derföre värderikare, eller som sysselsätter sig med ett ämne af mera specifikt vetenskaplig eller teknisk natur och derföre icke kan påräkna någon större läsarekrets, eller som innehåller eller åtföljes af kostbara illustrationer eller plancher, betingar ett högre prenumerationspris än en lika stor och lika ofta utkommande tidning, som t. ex. hufvudsakligen innehåller annonser, men dessa omständigheter, i fråga om arbetet och kostnaden vid tidningens *postbefordran*, äro utan all betydelse, så bör äfven i detta hänseende en jemkning i förhållandet emellan befodringsafgiften och prenumerationspriset ega rum, hvilket lämpligen synes kunna ske på det sätt, att vid beräkandet af befodringsafgiften för 2 tidningar, hvilka t. ex. ega ungefär samma ytinnehåll och utkomma lika ofta, men af hvilka den ena, i anseende till innehållets beskaffenhet, drager ett högre prenumerationspris än den andra, denna skilnad i prenumerationspriset icke får leda till en deremot svarande skilnad i postbefodringsafgift. Sålunda, om erfarenheten lärer, att det vanliga prenumerationspriset för en tidning, som utkommer en gång i veckan och hvars ytinnehåll icke öfverstiger ett tusen qvadrattum, är under 6 R:dr, men att en lika ofta utkommande illustrerad tidning kan betinga ett prenumerationspris af 12 R:dr, utan att dess ytinnehåll är större än det angifna, så bör, då postbefordran af den sednare tidningen näppeligen kan för Postverket medföra större kostnad eller tunga än befordran af en tidning med mindre dyrbart innehåll, befodringsafgiften icke sättas högre än i förhållande till ett prenumerationspris af 6 R:dr. Skulle deremot någon vilja en gång i veckan utgifva ett mycket stort annonsblad med t. ex. 2,000 qvadrattuns yta och betinga sig ett i förhållande till dess storlek stående pris af 12 R:dr, så vore det ju ock billigt att afgiften för befodrungen af denna dubbelt så tunga tidning utginge utan någon moderation.

Att vid så mångfaldigt vexlande pris och ytinnehåll som de svenska tidningarnes, angifva en regel, hvilken i hvart och ett särskildt fall med säkerhet träffar det absolut rätta, torde icke vara möjligt; men efter omsorgsfull pröfning af alla på frågan inverkan omständigheter och med tillämpning af den grundsats, att någon förhöjning af det belopp, som enligt nu gällande stadganden skall i form dels af stämpelafgift och dels af postförvaltarearvode utgöras för hvarje särskild tidning eller tidskrift, hvilken efter förskrifning genom postverket med posterna befordras, i regeln icke bör ega rum, finner Kongl. Maj:t postbefodringsafgiften för tidningar och tidskrifter kunna, med största sannolikhet att i de speciela fallen öfverensstämma med billighetens fordringar, fastställas:

för tidning eller tidskrift, som utgifves mer än en gång i veckan, till 20⁰/₀ af prenumerationspriset samt för tidning eller tidskrift, som utgifves en gång i veckan eller mindre ofta, till 10⁰/₀ af nämnda pris, med iakttagande dock dervid att detta pris

för tidning eller tidskrift, som utkommer 3 eller flera gånger i veckan och ej har större yta än 1,000 kvadrat-decimaltum, icke beräknas högre än till 20 Riksdaler;

för tidning eller tidskrift, som utkommer 2 gånger i veckan och ej har större yta än 500 kvadrat-decimaltum, icke beräknas högre än till 6 Riksdaler;

för tidning eller tidskrift, som utkommer 1 gång i veckan och ej har större yta än 1,000 kvadrat-decimaltum, icke beräknas högre än till 6 Riksdaler; samt

för tidning eller tidskrift, som utkommer mindre ofta än 1 gång i veckan och ej har större yta än 2,500 kvadrat-decimaltum, icke beräknas högre än till 5 Riksdaler;

så att för de 4 nu nämnda klasserna af tidningar eller tidskrifter befordringsafgiften för år räknadt icke komme att i något fall öfverstiga resp. 4 Riksdaler, 1 Riksdaler 20 öre, 60 öre och 50 öre.

Vidare och då postpersonalens arbete vid hvarje prenumerationstillfälle är ungefär detsamma och således i afseende å en tidningsårgång större, då prenumerationen sker månads- eller kvartalsvis, än då den sker på en gång för hela året, anser Kongl. Maj:t det böra stadgas, att den postbefordringsafgift, som vid prenumeration å tidning eller tidskrift eller eljest vid aftal om regelbunden postbefordran af en sådan skall erläggas, icke må för hvarje gång understiga 30 öre, eller om vid samma tillfälle prenumeration tages å flera exemplar af samma tidning eller tidskrift, 30 öre för hvarje exemplar.

Härvid bilagda tablå utvisar, huru för hvarje särskild tidning eller tidskrift, som här i riket utgifves, tillämpning af dessa bestämmelser skulle utfalla i jemförelse med hvad som nu bör för samma tidning eller tidskrift i stämpelafgift och postförvaltarearfvide erläggas.

För de tidningar och tidskrifter åter, som, utan att vara för viss tid reqvirerade, af tillfällig anledning kunna komma att i enstaka nummer med posten försändas, bör hädanefter enligt Kongl. Maj:ts åsigt vanligt korsbandsporto erläggas; och, hvad brochyren angår, läser någon giltig anledning icke förefinnas, hvarföre de skulle i posthänseende behandlas annorlunda än andra böcker, helst om den nedsättning i portot för småpaketer, hvarom Kongl. Maj:t kommer att härnedan göra nådig framställning, skulle vinna Riksdagens godkännande.

I öfverensstämmelse med hvad sålunda blifvit anfördt, vill Kongl. Maj:t, som redan i den nådiga propositionen om statsverkets tillstånd och behof meddelat, hurusom en portoafgift för tidningar och tidskrifter, beräknad efter

ofvan angifna grunder, kan antagas komma att bereda Postverket en årlig inkomst af åtminstone 130,000 Riksdaler, härmed föreslå att, med upphäfvande af Kongl. kungörelsen den 30 November 1860 angående den af Rikets Ständer fastställda bevillningsafgift för stämpling af tidningar samt andra periodiska skrifter och tryckta afhandlingar, följande bestämmelser må stadgas att rörande villkoren för tidningars och tidskrifters postbefordran lända till efter rättelse från och med ingången af nästkommande år.

§ 1.

Mom. 1. Önskar någon att tidning, som inom riket utgifves å annan ort än der han bor eller vistas, skall honom genom Postverkets försorg tillhandahållas, och anmäler han sig för sådant ändamål vid postanstalt till prenumeration å samma tidning, har han dervid att i förskott för den tid, hvarföre prenumerationen sker, utöfver belöpande prenumurationspris, till postkassan erlägga en särskild afgift för tidningens postbefordran, hvilken afgift skall i allmänhet motsvara, för tidning, som utkommer mer än en gång i veckan, en femtedel af prenumurationspriset och för tidning, som utkommer endast en gång i veckan eller mindre ofta, en tiondedel af samma pris, men ej må för år öfverstiga

4 R:dr, om tidningen utkommer oftare än två gånger i veckan, och hvarje nummers ytinnehåll, beräknadt efter papperets ena yta, icke öfverstiger 1000 kvadrat-decimaltum;

1 R:dr 20 öre, om tidningen utkommer två gånger i veckan och hvarje nummers ytinnehåll icke öfverstiger 500 kvadrat-tum;

60 öre, om tidningen utkommer en gång i veckan och hvarje nummers ytinnehåll icke öfverstiger 1,000 kvadrat-tum; eller

50 öre, om tidningen utkommer mindre ofta än en gång i veckan och hvarje nummers ytinnehåll icke öfverstiger 2,500 kvadrat-tum.

Börande dock härvid tillika iakttagas, att, för hvarje gång prenumeration å tidning vid postanstalt sker, beloppet af ifrågavarande afgift, ehvad prenumerationen afser längre eller kortare tid och ehvad tidningens prenumurationspris är högre eller lägre, alltid skall utgöra minst 30 öre för hvarje särskildt tidningsexemplar.

Mom. 2. Plancher, hörande till tidning, som genom postanstalt blifvit förskrifven, varda afgiftsfritt med posten befordrade, när de utan särskild betalning utöfver prenumurationspriset åtfölja tidningen samt tillkännagifvande derom i denna finnes infördt.

Enahanda förmån tillkommer under samma villkor äfven tidningen åtföljande af dess redaktion utgifna bihang dertill, dock med förbehåll, beträffande bihang till tidning, för hvilken på grund af mom. 1 nedsättning i den

mot prenumerationspriset svarande befodringsafgift åtjutes, att tidningens ytinnehåll, sammanlagdt med bihangets, icke är större än som motsvaras af den enligt åberopade moment för tidningen beräknade postbefodringsafgift.

Mom. 3. För befodran med post af andra bilagor till tidning än plancher och sådana bihang som i nästföregående moment omförmälas, erlägges enahanda afgift som för försändelser under band, der icke, i särskilda fall, sådana omständigheter förekomma, att General-poststyrelsen finner samma bilagor kunna och böra jemte den tidning, till hvilken de höra, med post befodras antingen utan särskild godtgörelse eller mot lägre porto än det, som med tillämpning af taxan för försändelser under band skolat erläggas.

För sådana officiela berättelser eller meddelanden, som enligt Kongl. Maj:ts föreskrift med Post- och Inrikes-Tidningar till allmänheten utdelas, eger postbefodringsafgift ej rum.

Mom. 4. Skulle tidning, för hvilken i taxa, som af General-poststyrelsen utfärdas, befodringsafgiften blifvit upptagen till mindre än en femtedel af prenumerationspriset, upprepade gånger utkomma med större antal nummer eller med större ytinnehåll, än som jemlikt mom. 1 utgör vilkor för en sådan lägre afgiftsberäkning, eger på anmälan härom General-poststyrelsen förordna om afgiftens förhöjande vid den prenumeration å samma tidning, som derefter verkställes; och äligge dessutom i sådant fall tidningens utgifvare eller den till hvilken prenumerationsmedlen skola af Postverket redovisas att för hvart exemplar af tidningen, som efter det kvartal, hvarunder förordnande om afgiftens förhöjning meddelats, blifvit genom postanstalt förskrifvet, till postkassan erlägga ett emot skilnaden i befodringsafgift svarande belopp, hvilket, der så ske kan, må vid sedermera skeende redovisning för influtna prenumerationsmedel innehållas.

§ 2.

Hvad i nästföregående § är stadgadt rörande tidningar gäller äfven i afseende å tidskrifter, nummervis utkommande författningssamlingar eller handlingar utgifna af sällskap eller föreningar o. s. v., när prenumeration derå vid postanstalt sker; och iakttages dervid, att Svensk Författningssamling och Riksdagens Protokoll med dertill hörande bihang, Länsstyrelsernas tryckta kungörelser samt Krigs-Vetenskaps-Akademiens handlingar och tidskrift, i fråga om befodringsafgiftens belopp, alltid utan afseende vare sig å det antal nummer, som i hvarje vecka utgifves, eller å ytinnehållet, hänföras till den klass af försändelser, för hvilken nämnda afgift är bestämd till en tiondedel af prenumerationspriset, men ej må för år öfverstiga 60 öre.

§ 3.

De i föregående §§ gifna bestämmelser angående den postbefordringsafgift, som bör erläggas, när å postanstalt prenumeration sker å tidning, tidskrift, författningssamling, handlingar, utgifna af Sällskap eller Föreningar o. s. v., gälla äfven, när å postanstalt göres framställning om regelbunden postbefordran af dylikt tryckerialster utan att tillika prenumeration derå vid postanstalten sker; börande dervid afgiften, som äfven i detta fall icke må per exemplar understiga 30 öre för hvarje gång aftal om sådan postbefordran eger rum, erläggas vare sig af afsändaren eller emottagaren i förskott för den tid, hvarunder det träffade aftalet skall vara gällande, och dess belopp, i händelse något prenumerationspris å den ifrågavarande försändelsen ej skulle finnas fastställt, beräknas efter det pris, hvartill densamma i bokhandeln försäljes.

§ 4.

Mom 1. Skulle tidning eller tidskrift upphöra att vidare utgifvas, innan den tid tilländagått, för hvilken prenumeration derå eller sådant aftal om dess regelbundna befordran, som i § 3 omförmåles, vid postanstalt skett, eger prenumeranten eller den som befordringsafgiften erlagt att å postanstalten vid anmälan återbekomma så mycket af den erlagda befordringsafgiften, som belöper för hvarje helt kvartal af den efter tidningens eller tidskriftens upphörande återstående prenumerationstiden.

Mom. 2. För den förlust, som i öfrigt drabbar prenumerant genom upphörande af tidning eller tidskrift, hvarå prenumeration vid postanstalt skett, ikläder sig Postverket icke någon ansvarighet; åliggande det dock vederbörande posttjenstemän att lemna prenumeranten allt det biträde, som skäpligen kan ifrågakomma, för att han må komma i åtnjutande af den ersättning, som i dylikt fall möjligen kan erhållas.

§ 5.

General-poststyrelsen tillkommer att meddela de ordningsreglor, som för behörig tillämpning af de här ofvan gifna föreskrifter kunna finnas erforderliga.

Vidare har General-poststyrelsen uti underdånig skrifvelse den 18 nästlidne December fästat uppmärksamhet på, hurusom åstadkommandet af en säker postföring i hög grad hindrades derigenom, att postiljoner och postförare, under det de färdades med posten, egde att af enskilda personer emottaga bref med åtföljande kontant portoafgift för att å närmaste postanstalt aflemnas. Det vore icke nödigt påpeka den frestelse till oredlighet, för hvilken en mindre pålitlig postiljon eller postförare utsattes genom det tillfälle, som såmedelst för honom erbjöde sig att för egen räkning behålla den uppburna afgiften och antingen låta brefvet förblifva obefordradt eller ock draga försorg om att brefvet till adressaten fortskaffades utan att portot redovisades. Dessutom kunde det, så snart en gång i principen medgifvits att postiljon eller postförare vore berättigad att af enskilda till befördran emottaga det ena eller andra slaget af försändelser, svårligen förekommas, att ett dylikt postbefordringssätt tidt och ofta anlidades äfven för andra försändelser, helst det mången gång vore för postiljonen omöjligt att vid emottagandet afgöra, om försändelsen vore af sådan beskaffenhet, att den finge af honom på ifrågavarande sätt emottagas eller ej.

Då numera alla af postiljoner förda poster åtföljdes af breflådor, hvari alla slags bref utom fribref kunde vinna befördran, och det icke mötte någon synnerlig svårighet att utsträcka denna anordning äfven till öfriga poster, finnes icke något annat verkligt hinder för stadgande af ett ovilkorligt förbud emot brefs eller paketers emottagande af postiljoner eller postförare än den omständigheten, att portot för lösbref, hvarmed i allmänhet förstodes bref, hvilka under postforslingen icke passerade mer än en postanstalt, jemlikt Kongl. kungörelsen den 9 Mars 1855 skulle, utgående med ett belopp af endast 3 öre, tillfalla vederbörande postförvaltare.

Sportelväsendets afskaffande, flera gånger påyrkadt af Riksdagen och för postinrättningens tidsenliga ordnande oundgängligt, vore emellertid en åtgärd som numera icke länge kunde uppskjutas; Och då det i afvaktan på genomförandet af denna reform icke mötte någon svårighet att tillägga postförvaltarne personel ersättning för den sportelförlust, som lösbrefportots indragning till postkassan för dem skulle medföra, så borde också icke den omständighet, att berörda porto nu vore postförvaltarne tillerkänt, hindra vidtagandet af en sådan anordning, att de s. k. lösbrefven blefve behandlade efter samma grunder som andra till postbefördran aflemnade bref.

Genom en sådan anordning vunnes ock den stora fördelen, att portot äfven för de nu så kallade lösbrefven kunde af afsändarne utgöras med frimärken, hvilket frankeringssätt deremot nu, då portot utgjorde en sportel för postförvaltaren, i allmänhet icke kunde för dylika försändelser användas och endast undantagsvis blifvit genom Kongl. brefvet den 23 Januari 1856 medgifvet för sådana lösbref, som utvexlades med postkontoret i Stockholm.

År 1861 hade visserligen fråga varit å bane om frimärkesfrankeringens utsträckande äfven till lösbref, men i anseende till det stora beloppet af de ersättningsanspråk, som af vederbörande postförvaltare framställdes, fann Kongl. Maj:t då den ifrågakommande förändringen böra tills vidare anstå. Sedan den tiden hade emellertid dels genom inrättning af nya postanstalter antalet af lösbrefven väsendtligen nedgått och dels tillika antalet af de postförvaltare minskats, hvilka icke voro ovillkorligen skyldiga att underkasta sig reglering af sina tjensteinkomster, så att efter tillgängliga uppgifter General-poststyrelsen ansåge den ersättning, som nu borde ifrågakomma, icke kunna uppgå till mer än omkring 10,000 Riksdaler.

Hvad åter anginge den omständigheten, att, om de med posten befordrade lösbrefven underkastades samma bestämmelser, som gällde för andra bref, portobeloppet för dem skulle komma att förhöjas från 3 till 12 öre, så borde dervid erinras, *dels* att, särdeles i de norra länen, dylika bref ofta med posten befordrades vida längre afstånd än mångenstädes skedde med så kallade vanliga bref, för hvilka portot alltid utgjorde 12 öre, äfven då de endast fortskaffades t. ex. emellan Huddinge och Tumba, samt *dels* att behandlingen af lösbrefven för postpersonalen medförde, icke mindre, men ofta mera arbete än de i breflåda nedlagda brefven.

Utan tvifvel hade det också endast varit afseende å det önskliga deri, att postpersonalen bibehölles vid de åt densamma anslagna löneinkomster, som verkat, att vid det uniforma portots införande år 1855, då någon fråga om sportelväsendets upphörande ännu ej blifvit väckt, detta porto icke här lika som annorstädes förklarades böra utgå för alla bref, hvilka postbefordrades. En antydning om att något sådant för framtiden äsyftades låge dock deri, att den bestämmelse i § 5 af Kongl. kungörelsen den 9 Mars 1855, hvarigenom lösbrefven undantogs från tillämpning af det uniforma portot, uttryckligen meddelades endast *tillsvidare*.

Slutligen vore det icke ens *alla* de bref, som under postbefordringen icke passerade mer än *en* postanstalt, hvilka åtnjöto förmånen af att behandlas såsom lösbref. Först och främst måste nemligen alla bref, som upphemtades ur en till postanstalt ankommen *breflåda*, behandlas såsom vanliga bref, utan att dervid någon skilnad kunde göras emellan de bref, som i lådan nedlagts före afgangen från nästföregående postanstalt och dem som tilläfventyrs sedermera tillkommit. Vidare funnes, vid det förhållande, att postiljon aldrig åtföljde de numera mycket talrika *ångbåtsposterna*, ingen möjlighet att med dem få bref befordrade såsom lösbref, huru närbelägen än adressorten kunde vara till afgangsorten; varande det genom Kongl. brefvet den 15 Oktober 1869 uttryckligen förklaradt, att vanligt porto (12 öre), skulle uppbäras för sådana bref, som med fartyg, hvarå ångbåtspostexpedition funnes inrättad, befordrades från ort till annan utan passerande af annan postanstalt; och

funnes, enligt General-poststyrelsens åsigt, icke någon rimlig anledning att, då sådant icke längre af omständigheterna påkallades, bibehålla ett helt och hållet olika stadgande för bref, som med landsposten fortskaffades, helst som derigenom, enligt hvad visadt blifvit, stora och väsendtliga olägenheter tillskyndades postutvexlingen.

Vid öfvervägande af hvad General-poststyrelsen sålunda anført har Kongl. Maj:t lika med Styrelsen funnit något giltigt skäl icke vara förhanden, hvarföre i afseende å portot för de lösbref, hvilka med posten från ort till annan befordras, andra bestämmelser vidare skola tillämpas än de som gälla i afseende på portot för vanliga bref; hvaremot de lösbref, som icke *med posten* till postanstalt inkomma eller derifrån affärdas, rätteligen synas vara att hänföra till så kallade lokalbref, om hvilka nu icke är fråga och för hvilka följaktligen befordringsafgiften kommer att hädanefter som hittills utgöras med 3 öre; Och vill Kongl. Maj:t på grund häraf samt då upphäfvande af de i afseende på förstnämnda slags lösbref nu gällande undantagsbestämmelser skulle, utom annat gagn, medföra den synnerligen viktiga fördelen att möjliggöra ett ovilkorligt förbud för postiljoner och postförare att af enskilda personer till postbefordran emottaga något slags försändelser, härmed hos Riksdagen föreslå, att § 5 i Kongl. kungörelsen den 9 Mars 1855 må med utgången af innevarande år upphöra att vara gällande och att efter nämnda tidpunkt de lösbref, som med posten befordras, skola i afseende å portots belopp och dess ingående till postkassan vara underkastade samma bestämmelser som vanliga bref.

I sammanhang med förestående förslag rörande lösbrefsportot har General-poststyrelsen, med förmälan att antalet af så kallade lösbref för närvarande uppginge till omkring 400,000, deraf ungefär tre fjerdedelar antagligen utgjordes af sådana lösbref, som med posten befordrades, och att följaktligen, genom deras taxerande såsom vanliga bref, Postverket skulle beredas en ökad inkomst af ungefär 36,000 R:dr, tillika föreslagit, att såsom ersättning för den utgiftsförhöjning, som genom berörda förändring skulle i vissa fall drabba korrespondenterna, samtidigt dermed några åtgärder till postutvexlingens underlättande skulle åvägbringas.

De åtgärder, som i sådant hänseende syntes kunna ifrågakomma, och hvilka väl äfven i öfrigt voro af omständigheterna påkallade, men, såsom till en del egnade att i början verka någon minskning i postuppbörden, lämpligast borde vidtagas i sammanhang med någon åtgärd, som medförde för-

höjning i samma uppbörd, rörde dels *lösväskbefordringen*, dels *brefvigten*, dels införande af *uniformt porto äfven för småpaketer* och dels nedsättning af nu stadgade *afgift för brefkort*.

Hvad först anginge *lösväskbefordringen*, så hade, sedan Riksdagen uti underdånig skrifvelse den 3 April 1869 anhållit om kronobrefbäringens skiljande från jordbruket, Kammar-kollegium uti deröfver afgifvet utlåtande, som blifvit till General-poststyrelsen remitteradt, väl funnit sig icke kunna i hufvudsaken tillstyrka bifall till den gjorda framställningen, men bland annat såsom en åtgärd, ledande till någon lättnad i kronobrefbäringens utgörande, ifrågakämlt, att, der sådant finnes lämpligt, kommunerna skulle tillförbindas att å närmaste postanstalt hålla lösväska, hvori ej allenast kronobref och kungörelser utan äfven enskildas bref kunde fortskaffas.

Då emellertid genom Kongl. brefvet den 2 Oktober 1857 vore stadgadt, att socken, som förenade sig om hållande af en för socknen gemensam lösväska, skulle till vederbörande postförvaltare erlægga den honom derför författningsenligt tillkommande ersättning, och det svårigen torde kunna förutsättas, att kommunerna skulle finnas benägna för en sådan anordning af deras postutvexling, som Kollegium sålunda satt i fråga, derest någon särskild afgift för lösväskans postbehandling vore för dem dermed förenad;

då vidare den större trygghet, som lösväskas begagnande skulle bereda ifrågavarande postutvexling, antagligen äfven skulle medföra förökning af korrespondensen;

och då ett allmännare införande af sockenlösväskor skulle bespara utgifterna för inrättande af poststationer å flera orter, som eljest måste med särskild postanstalt förses,

ansåge sig General-poststyrelsen böra tillstyrka, att, under vilkor dels af särskild ersättning till postförvaltarna, intilldess sportelväsendet kunde varda afskaffadt, och dels af bifall till här ofvan gjorda förslag i afseende på lösbref, afgiftsfri postbefordran och behandling å postanstalterna måtte medgifvas för sådana lösväskor, som voro afsedda för en hel sockens brevutvexling.

Beträffande dernäst *brefvigten*, i afseende å hvars beräkning nu enligt enligt Kongl. kungörelsen den 12 Juli 1860 gäller, att för bref intill 4 ort hetalas enkel portosats, för bref från och med 4 till 7 ort dubbel sådan o. s. v. med tillägg af en portosats för hvarje vigtillökning af 3 ort, intilldess brevigtien uppgår till 22 ort, hvarefter någon vigtmoderation vidtager, som likväl först i fråga om bref af 31 ort och deröfver är af någon större be-

tydenhet, hade General-poststyrelsen redan vid ett föregående tillfälle fäst uppmärksamhet å de omständigheter, som talade för medgifvande af en större moderation vid beräkningen af vigtsatserna för de postbefordrade brefven. I sådant afseende hade, utom den omständigheten, att nu medgifna moderation, som först efter uppnådda 31 ort vore af någon betydighet, följaktligen endast mycket sällan komme korrespondenterna tillgodo, äfvensom att det för räkenskaperna och postbehandlingen medförde stor lättnad, om icke alltför många olika portosatser behöfde tillämpas, anmärkts hufvudsakligen det förhållande, att tyngre bref i allmänhet icke underginge annan postbehandling eller förorsakade postpersonalen mera arbete än de mindre tunga samt att följaktligen de förstnämnda borde draga en högre afgift *endast* med afseende å den ökade transportkostnad, deras större tyngd kunde antagas medföra. Ur sådan synpunkt vore det icke billigt, att särskildt porto fordrades för hvarje enkel brevigt. Ännu mindre riktigt vore det, att t. ex. för ett bref af 16 Orts vikt, hvilket, då enkla brevigten finge uppgå ända till "ej fullt 4 ort", åtminstone icke borde erfordra mer än 5 enkla portosatser, deremot enligt nu gällande bestämmelser måste utkrävas en afgift, motsvarande portot för 6 enkla bref.

Förslag om ändring af dessa bestämmelser hade ock redan vid 1870 års riksdag blifvit af Kongl. Maj:t framställt, ehuru det då icke kom att till någon åtgärd föränleda. Detta förslag gick ut derpå,

att den enkla vigtsatsen, för närvarande bestämd till ej fullt 4 ort, skulle till fulla 4 ort fastställas,

att till bref af dubbel vikt, för hvilka portot borde utgöras med två gånger så mycket som belöpte för enkelt bref, skulle hänföras alla bref, hvilkas vikt öfverstege 4, men ej 25 ort, samt

att tredubbelt porto skulle utgöras för bref af mer än 25 och högst 50 ort, hvaremot tyngre försändelser skulle till paketer hänföras.

Då nu i Danmark fordrades enkelt porto för hvarje bref, som ej vägde mer än 250 gram, och i Tyskland vigtsatserna voro bestämda till endast två, nemligen enkel å 1 lod och dubbel å $\frac{1}{2}$ skålpund, under det att i Norge vigtsatserna från och med innevarande år voro fastställda till fem, nemligen den första till högst 15 gram, den andra till 15—30 gram, den tredje till 30—100, den fjärde till 100—250 och den femte till 250—500 gram, samt äfven i England en liknande anordning nyligen blifvit vidtagen, så intoge således oförmälda nådiga förslag en medelväg emellan å ena sidan de Danska och Tyska och å andra sidan de Norska och Engelska bestämmelserna;

Och då General-poststyrelsen nu hemställde, att i sammanhang med frågan om stadgande af en likartad taxering för alla bref, som postbefordrades, äfven den om beredande af en utvidgad portomoderation ånyo måtte underställas Riksdagens pröfning, så ansåge den sig för närvarande icke ega

anledning att i afseende å vigtsatsernas antal och omfång tillstyrka någon afvikelse från de bestämmelser derom, som innefattades i ofvanberörda redan till 1870 års Riksdag aflåtna nådiga förslag.

I närmaste samband med nyss afhandlade ämne stode frågan om införande af ett *uniformt porto* äfven för *småpaketer*. Om nemligen Generalpoststyrelsens förslag i afseende på viktberäkningen blefve antaget, så skulle t. ex. en försändelse, som icke vägde mer än $\frac{1}{2}$ skålpund och affärdades från Gefle till Carlskrona, kunna såsom bref vinna befördran mot en afgift af endast 36 öre, under det att samma försändelse, om den afginge såsom *paket*, skulle enligt nu gällande pakettaxa erfordra ett porto af 1 R:dr 40 öre; ett så stort missförhållande kunde visserligen i någon mån häfvas genom en allmän nedsättning af den nu alltför höga pakettaxan, men -- såvida icke i sammanhang dermed ett uniformt porto stadgades likaväl för lättare paketer som för tyngre bref -- skulle alltid många fall komma att kvarstå, i hvilka de trafikerandes intresse manade dem att anlita brefposten för försändelser, hvilka eljest, utan olägenhet för dem och till fördel för Postverket, kunde åt paketposten öfverlemnas.

I den nådiga Propositionen, hvarigenom Kongl. Maj:t föreslog 1870 års Riksdag antagandet af här ofvan förordade viktberäkningsbestämmelser gjordes äfven den framställning, att för småpaketer, hvarmed borde förstås sådana, som vägde högst 2 skålpund, befodringsafgiften skulle utan afseende å afståndet emellan afgångs- och adressorterna få utgöra, då paketets vikt icke öfverstege 1 skålpund, 50 öre och, då vigten öfverstege 1 men icke 2 skålpund, 75 öre. Denna framställning blef dock, ehuru af Utskottet tillstyrkt, icke bifallen af Riksdagen.

Sedan dess hade i de nya Norska och Danska postlagarne paketportot blifvit bestämdt:

i Norge

för paketer, hvilka innehölle böcker, till 6 skilling (= 20 öre) för vikt af högst 1 skålpund (500 gram) med tillägg af 4 skilling för hvarje öfverskjutande vikt af högst 1 skålpund;

samt för paketer med annat innehåll till 14 skilling (= $46\frac{2}{3}$ öre) för vikt af högst 3 skålpund och 4 skilling för hvarje öfverskjutande vikt af högst 1 skålpund;

i Danmark

utan afseende å innehållet till 6 skilling (= $12\frac{1}{2}$ öre) för hvarje paket med tillägg af 2 skilling för hvarje skålpund af paketets vikt.

Med omförmälände häraf tillstyrkte Generalpoststyrelsen, att i den framställning, som nu kunde komma att till Riksdagen aflätas om införande af uniformt porto för småpaketer, beloppet af detta porto skulle föreslås till

30 öre för paketer af högst 1 skålpunds vikt och till 50 öre för paketer, hvilkas vikt öfverstege 1 men icke 2 skålpund.

Vidkommande derefter *afgiften för brefkort*, så hade General-poststyrelsen redan i den underdåniga skrifvelse den 3 April nästlidna år, hvaruti styrelsen föreslagit införande äfven här i landet af dylika kort, fästade uppmärksamhet derpå, att afgiften för dessa kort, hvilken till en början och intill dess Riksdagen haft tillfälle att yttra sig i ämnet, måste fastställas till samma belopp som brefportot eller 12 öre, framdeles torde böra i någon mån nedsättas. Vål vore äfven i de flesta andra länder ifrågavarande afgift lika med portot för vanliga bref, men i England utginge den endast med hälften af brefportot eller med $\frac{1}{2}$ penny, och då det vore i allmänhet fördelaktigt om afgifter, sådana som den förevarande, bestämdes i decimaltal, så ansåge General-poststyrelsen, att, på grund häraf och såsom en öfvergång till vidtagande af enahanda åtgärd med brefportot, afgiften för brefkort nu borde nedsättas till 10 öre.

De af General-poststyrelsen sålunda gjorda förslag och hemställanden hafva af Kongl. Maj:tt tagits i nådigt öfvervägande; och som hvad angår det första af dessa förslag eller det om medgifvande i afseende å sockenlösväskor af frihet från den afgift till vederbörande postförvaltare, som eljest för lösväskor i allmänhet är stadgad, berörda förslag synes lämpligt och ändamålsenligt, så har Kongl. Maj:tt för afsigt att, i händelse ofvan gjorda framställning rörande lösbrefs taxerande såsom vanliga bref varder af Riksdagen bifallen, meddela förordnande om en sådan afgiftsfrihet för sockenlösväskor, som General-poststyrelsen tillstyrkt.

Beträffande åter de öfriga förslagen, så och då den föreslagna förminskningen i antalet af brefvigtsatser, hvilka nu för bref, vägande högst 50 ort, utgöra icke mindre än 11, men enligt förslaget komma att reduceras till endast 3, skulle medföra högst väsendtliga fördelar både för posttjenstgöringen och för den korresponderande allmänheten; då stadgandet af uniformt porto för paketer, vägande öfver 50 ort till och med 2 skålpund, otvifvelaktigt skulle kraftigt bidra till förökande af den här i landet ännu jemförelsevis föga utvecklade paketpostväsendet och dessutom, i händelse den högsta brefvigten fastställes till 50 ort, kan anses påkalladt af billigheten deruti att försändelser, som förut kunnat vinna befördran såsom bref, men nu i följd af berörda förändring måste anlita paketposten, icke tillika beröfvas den af dem hittills åtnjutna förmånen af uniformt porto; samt då brefkortsafgiftens

bestämmande till 10 öre synes utgöra ett lämpligt förberedande steg till det allmänna enkla brefportots bestämmande till samma belopp, en åtgärd, emot hvars genomförande andra betänkligheter än rent finansiella icke torde kunna anföras, finner sig Kongl. Maj:t på dessa och öfriga af General-poststyrelsen andragna skäl böra hos Riksdagen härmed i nåder föreslå,

dels att den enkla brefvigten, för närvarande bestämd till "ej fullt 4 ort" må till "högst 4 ort" fastställas;

att till bref af dubbel vigt, för hvilka portot skall utgöras med två gånger så mycket som belöper för enkelt bref, må hänföras alla bref, hvilkas vigt öfverstiger 4, men ej 25 ort; samt

att tre gånger det enkla portot skall erläggas för bref af mer än 25 och högst 50 Orts vigt, men tyngre försändelser behandlas såsom paketer;

dels att för småpaketer eller sådana paketer, som väga högst 2 skålpund, portot må, utan afseende å afståndet emellan afgångs- och adressorterna, bestämmas till 30 öre, då paketets vigt icke öfverstiger 1 skålpund, och till 50 öre, då vigten öfverstiger ett, men icke 2 skålpund;

dels ock att afgiften för brefkort må fastställas till 10 öre.

Slutligen har uti underdånig skrifvelse den 2 nästlidna Oktober General-poststyrelsen framhållit de stora och kännbara olägenheter, som äro oskiljaktiga från det mycket allmänna bruket att i orekommenderade bref med posten försända penningar, och i afseende derå anført att, då bref, hvilka icke afgått under rekommendation, här liksom annorstädes måste från postanstalt utlemnas till hvem helst som anmälde sig till dess utbekommande, såvida ej någon särskild anledning till misstanke förekomme, att han icke vore till brefvets uttagande berättigad, och då dylika bref äfven genom brefbäranne utdelades, utan att qvitto öfver emottagandet meddelades, så kunde någon fullt säker kontroll icke erhållas derå, att försändelser af berörda slag alltid komme rätta adressaterna tillhanda. Vid sådant förhållande måste den omständigheten, att, enligt hvad allmänt vore känt, penningar dagligen i orekommenderade bref försändes, icke allenast för oärliga postbetjente utan äfven för de personer, som af postbetjeningen emottoge ankomna bref för att till adressaterna aflemnas, likasom för de enskilda bud, som användas till aflemnande eller afhemtande af bref å postanstalterna, innebära en stark frestelse till tillgrepp.

I hvilken betydlig utsträckning utvägen att i orekommenderade bref innesluta värdesaker ännu under den sednaste tiden anlidades, ådagalades nog-

samt af det förhållande att bland de till postbefordran aflemnade, orekommenderade bref, som under år 1870 anmäls icke hafva kommit adressaterna tillhanda, icke mindre än 38 % uppgifvits hafva innehållit penningar eller andra värdesaker; och icke sällan upphemtades ur breflådorna, nu likasom tillförene, bref, hvilka äfven vid ett flyktigt betraktande röjde omisskänliga spår deraf att i dem penningar finnas inneslutna.

Den fara äfven för en stor del af öfriga postförsändelsers riktiga fortkomst, som försändningen af penningar i orekommenderade bref medförde, hade i flera andra länder föranlett till stadgande af bötesansvar för ett dylikt penningeförsändningssätt. I Frankrike utginge sådana böter med belopp af 50 till 500 francs, och enligt den norska postlagen af den 3 Maj 1871 vore underlåtenhet att i behörig ordning angifva värdet å bref, som, innehållande penningar, till postbefordran aflemnades, belagd med böter af från 60 skilling till 5 speciealer. I den danska postlagen af den 7 Januari 1871 stadgades för enahanda underlåtenhet en plikt, motsvarande en femtedel af det i brefvet inneslutna penningebeloppet, hvilken plikt dock aldrig skulle utgå med mer än 10 danska riksdaler.

I England, der, likasom i Sverige, en underlåtenhet af ifrågavarande slag ansetts icke böra med bötesansvar beläggas, hade man sökt förebygga olägenheterna af bruket att försända penningar i orekommenderade bref genom det stadgande, att, då ett s. k. vanligt bref, som aflemnats till postbefordran, funnes antagligen innehålla penningar, brefvet skulle af vederbörande posttjensteman rekommenderas och rekommendationsavgiftens dubbla belopp erläggas af adressaten, såvida ej vid brefvets öppnande visade sig, att det samma ej innehölle penningar; och hade af Storbritanniska postförvaltningen blifvit meddeladt, att detta stadgande medfört stora och väsendtliga fördelar.

Sedan förevarande ämne sednast i det år 1869 afgifna förslag till allmän poststadga blifvit af General-poststyrelsen behandlad, hade erfarenheten alltmera stärkt Styrelsens öfvertygelse om det oafvisliga behovet af någon åtgärd till förekommande af de olägenheter, som voro oskiljaktiga från penningeförsändning i orekommenderade bref. En åtgärd, som utan tvifvel mer än något annat skulle verka till häfvande af berörda länge öfverklagade missbruk, vore meddelande af det stadgande, att penningar, hvilka funnes, emot gifven föreskrift, vara inneslutna i orekommenderadt bref, skulle till större eller mindre del vara förbrutna och tillfalla postkassan. Men, om Kongl. Maj:t icke skulle finna lämpligt att ett sådant stadgande meddela, återstode dock den utvägen att, i enlighet med hvad Styrelsen i nyssnämnda poststadgeförslag tillstyrkt, här införa samma anordning, som i England redan blifvit uti ifrågavarande hänseende vidtagen; och som verkan af en sådan anordning måste väsendtligen ökas, derest posttjenstemännen äfven af eget intresse manades att, oaktadt den brådska, som under brefexpeditionen van-

ligen vore rådande, vaka deröfver att den föreskrifna rekommenderingen genom postanstalten verkligen komme att ega rum i alla de fall, der anledning dertill förefunnes, så hemställde Styrelsen att af den afgift, som för sådan rekommending till postkassan inflöte, hälften, eller 18 öre för hvarje bref, måtte få tillfalla den posttjensteman, som dragit försorg om brefvets rekommenderande.

Med afseende å de tidt och ofta förekommande klagomålen deröfver, att bref, innehållande penningar, som orekommenderade till posten aflemnats, icke kommit vederbörande adressater tillhanda och då berörda öfverklagade förhållande svårigen läser kunna förebyggas, så länge allmänheten, oakadt dess rätt förstådda intresse borde mana att alltid rekommendera dylika bref, likväl fortfar att i många fall icke begagna denna utväg, finner Kongl. Maj:t lika med General-poststyrelsen nödigt att någon åtgärd från statens sida vidtages för att, såvidt möjligt, hindra, att penningebref med posten afgå utan rekommendation. Den i sådant afseende i flera andra länder anlitate utväg att förbjuda all penningeförsändning i orekommenderade bref vid stadgad äfventyr af böter eller konfiskation af det försända penningebeloppet synes dock Kongl. Maj:t mer än behöfligt sträng, och vill Kongl. Maj:t derföre heldre föreslå att, efter föredöme af det förfarande, som i England i förevarande hänseende eger rum och der befunnits ändamålsenligt, äfven här må stadgas, att, då skälig anledning förekommer till antagande, att ett till postbefordran aflemnadt orekommenderadt bref innehåller kontanta penningar, brefvet skall rekommenderas af den postanstalt, der förhållandet anmärkes, och adressaten vara skyldig att, för utbekommande af brefvet, till lika fördelning emellan postkassan och den posttjensteman, som ombesörjt brefvets rekommenderande, erlægga dubbel rekommendations-avgift eller 36 öre, såframt ej vid brefvets öppnande å postanstalt eller i närvaro af trovärdig person visar sig, att detsamma ej innehåller penningar, då brefvet utan all dylik avgift bör till adressaten utlemnas.

De till förevarande ärende hörande handlingar skola tillhandahållas det Utskott, till hvars behandling detsamma af Riksdagen öfverlemnas; och förblifver Kongl. Maj:t Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbefvägen.

CARL.

C. Fr. Wærn.

Sammanställning

af de afgifter för tidningars och tidskrifters postbefordran, som utgå enligt nu gällande författningar, och de belopp, hvartill en postbefordringsafgift af 20 resp. 10 procent af prenumerationspriset, skulle med föreslagen begränsning komma att uppgå.

A n m. De med * betecknade tidningar och tidskrifter äro utan stämpel.

Tidningarnes och tidskrifternas namn.	Utgifningsort.	Antal nummer.	Tidningens hel-årspris hos redaktionen.	Postförvaltarevodelt jemte bevilningsstämpelafgiften.				Tidningar och tidskrifter, som utgifvas mer än en gång i veckan.		Tidningar och tidskrifter, som utgifvas en gång i veckan eller mindre ofta.	
				20 % af tidningens inköpspris.		10 % af tidningens inköpspris.		Priset begränsadt till		Priset begränsadt till	
				20 R.dr.	6 R.dr.	6 R.dr.	5 R.dr.	6 R.dr.	6 R.dr.	5 R.dr.	5 R.dr.
Aftonbladet	Stockholm.	6 i veck.	20 —	4 50	4 —	—	—	—	—	—	—
Alingsås veckoblad	Alingsås.	2 i veck.	5 —	1 31	—	1 —	—	—	—	—	—
Allmogebudet	Örebro.	1 i mån.	— 50	— 52	—	—	—	—	—	—	30
Amerika	Göteborg.	1 i veck.	3 50	— 76	—	—	—	—	—	35	—
Arbetarebladet	Gefle.	2 i mån.	1 —	— 57	—	—	—	—	—	—	30
Arboga tidning	Arboga.	2 i veck.	5 —	1 31	—	1 —	—	—	—	—	—
Askersunds tidning	Askersund.	1 i veck.	4 50	— 66	—	—	—	—	—	45	—
Barnens tidning	Stockholm.	1 i mån.	1 50	— 54	—	—	—	—	—	—	30
*Blekinge läns allmänna kungörelser	Carlskrona.	1 i veck.	1 50	— 50	—	—	—	—	—	30	—
Blekinge läns tidning	Carlskrona.	3 i veck.	6 —	1 96	1 20	—	—	—	—	—	—
Bohusläns tidning	Uddevalla.	2 i veck.	6 50	1 31	—	1 20	—	—	—	—	—
Borås tidning	Borås.	2 i veck.	6 —	1 31	—	1 20	—	—	—	—	—
Botaniska notiser	Lund.	6 h. årl.	2 50	— 55	—	—	—	—	—	—	30
Budbäraren	Stockholm.	1 i mån.	1 50	— 54	—	—	—	—	—	—	30
Carlshamn	Carlshamn.	2 i veck.	6 —	1 42	—	1 20	—	—	—	—	—
Carlshamns allehanda	Carlshamn.	2 i veck.	5 —	1 31	—	1 —	—	—	—	—	—
Carlskrona veckoblad	Carlskrona.	2 i veck.	6 —	1 31	—	1 20	—	—	—	—	—
Carlstads stiftstidningar	Carlstad.	1 i mån.	1 75	— 52	—	—	—	—	—	—	30
Christinehamns allehanda	Christinehamn.	1 i veck.	5 —	— 66	—	—	—	—	—	50	—
Dagens nyheter; dagliga upplagan	Stockholm.	6 i veck.	10 —	3 90	2 —	—	—	—	—	—	—
„ halfveckouplagan	„	2 i veck.	6 —	1 31	—	1 20	—	—	—	—	—

Tidningarnes och tidskrifternas namn.	Utgifningsort.	Antal nummer.	Tidningens hel-årspris hos redaktionen.	Postförvaltarearvodet jemte bevillningsämpeparafgiften.				Tidningar och tidskrifter, som utgifvas mer än en gång i veckan.		Tidningar och tidskrifter, som utgifvas en gång i veckan eller mindre ofta.	
				20 % af tidningens inköpspris.		10 % af tidningens inköpspris.		Priset begränsadt till		Priset begränsadt till	
				R.dr.	öre.	R.dr.	öre.	R.dr.	öre.	R.dr.	öre.
Dalpilen	Falun.	1 i veck.	4	—	71	—	—	—	—	40	—
*Elfsborgs läns allmänna kungörelser	Wenersborg.	1 i veck.	2	50	—	50	—	—	—	30	—
Engelholms tidning	Engelholm.	2 i veck.	5	—	131	—	—	1	—	—	—
Enköpings veckoblad	Enköping.	1 i veck.	4	50	—	66	—	—	—	45	—
Eskiltuna tidning	Eskiltuna.	2 i veck.	6	—	131	—	—	1	20	—	—
Evangelisk-luthersk kyrko-tidning	Falun.	1 i mån.	1	25	—	54	—	—	—	—	30
Evangelisten	Stockholm.	1 i mån.	1	—	54	—	—	—	—	—	30
Falu-posten	Falun.	2 i veck.	5	—	131	—	—	1	—	—	—
Farmaceutisk tidskrift	Stockholm.	2 i mån.	8	—	58	—	—	—	—	—	50
Filipstads stads och bergslags tidning	Filipstad.	1 i veck.	4	50	—	66	—	—	—	45	—
Folkets tidning	Lund.	2 i veck.	6	—	131	—	—	1	20	—	—
Framåt!	Göteborg.	40 n:r årl.	3	50	—	58	—	—	—	—	35
Framåt!	Malmö.	2 i veck.	4	—	131	—	—	80	—	—	—
Fridstiftaren	Stockholm.	1 i mån.	1	—	54	—	—	—	—	—	30
Förr och nu	Stockholm.	1 i mån.	7	—	61	—	—	—	—	—	50
Församlingsvännen	Christianstad.	1 i mån.	1	—	54	—	—	—	—	—	30
*Gefleborgs läns allmänna kungörelser	Gefle.	obestämdt	2	—	50	—	—	—	—	—	30
*Gotlands läns allmänna kungörelser	Wisby.	1 i veck.	1	—	50	—	—	—	—	30	—
Gotlands läns nyaste tidning	Wisby.	1 i veck.	4	—	66	—	—	—	—	40	—
Gotlands tidning	Wisby.	1 i veck.	4	—	66	—	—	—	—	40	—
Greuna nya tidning	Greuna.	1 i veck.	4	—	66	—	—	—	—	40	—
Göteborgs handels- och sjöfartstidning	Göteborg.	6 i veck.	18	—	450	—	360	—	—	—	—
*Göteborgs och Bohusläns allm. kungörelser	Göteborg.	obestämdt	3	—	50	—	—	—	—	—	30
Göteborgs och Bohusläns Hushållningssäll- skaps kvartalsskrift	Göteborg.	8 h. årl.	2	—	53	—	—	—	—	—	30
Göteborgs-posten	Göteborg.	6 i veck.	15	—	420	—	3	—	—	—	—
Göteborgs stiftstidning	Göteborg.	2 i mån.	3	—	55	—	—	—	—	—	30
*Hallands läns allmänna kungörelser	Halmstad.	2 i veck.	2	—	1	—	—	—	40	—	—
Hallandsposten	Halmstad.	2 i veck.	4	50	—	131	—	—	90	—	—
Halmstads-bladet	Halmstad.	2 i veck.	4	50	—	131	—	—	90	—	—
Handlingar rörande landtbruket etc.	Stockholm.	2 h. årl.	2	—	52	—	—	—	—	—	30
Hedemora tidning	Hedemora.	1 i veck.	3	50	—	66	—	—	—	—	35
Helsingborgs tidning	Helsingborg.	3 i veck.	6	—	197	—	120	—	—	—	—
Hjo veckotidning	Hjo.	1 i veck.	4	—	66	—	—	—	—	40	—
Hudiksvalls-posten	Hudiksvall.	1 i veck.	4	50	—	66	—	—	—	45	—
Hvad nytt?	Eksjö.	3 i veck.	5	25	—	181	—	1	5	—	—
Hygiea	Stockholm.	1 i mån.	10	—	58	—	—	—	—	—	50

Tidningarnes och tidskrifternas namn.	Utgifningsort.	Antal nummer.	Tidningens hel-årspris hos redaktionen.	Postförvaltareavrodet jemte beviljningsstämpelafgiften.		Tidningar och tidskrifter, som utgifvas mer än en gång i veckan.		Tidningar och tidskrifter, som utgifvas en gång i veckan eller mindre ofta.					
				20 % af tidningens inköpspris.	10 % af tidningens inköpspris.	Priset begränsadt till	Priset begränsadt till	20 R.dr.	6 R.dr.	10 R.dr.	5 R.dr.		
				R.dr.	öre.	R.dr.	öre.	R.dr.	öre.	R.dr.	öre.	R.dr.	öre.
Ingenjörers-föreningens förhandlingar	Stockholm.	4 h. årl.		9	50	—	35	—	—	—	—	—	50
*Jemtlands läns allmänna kungörelser	Östersund.	obestämdt		2	75	—	50	—	—	—	—	—	30
Jemtlands nya tidning	Östersund.	1 i veck.		4	50	—	66	—	—	—	—	45	—
Jönköpingsbladet	Jönköping.	3 i veck.		6	50	1	97	1	30	—	—	—	—
*Jönköpings läns allmänna kungörelser	Jönköping.	1 i veck.		3	—	—	50	—	—	—	—	—	30
Jönköpings läns Hushållningssällskaps tidning	Jönköping.	1 i mån.		2	—	—	54	—	—	—	—	—	30
Jönköpingsposten	Jönköping.	2 i veck.		5	—	1	31	—	—	1	—	—	—
Jönköpings tidning	Jönköping.	2 i veck.		5	—	1	31	—	—	1	—	—	—
Kalmar	Kalmar.	3 i veck.		6	—	1	97	1	20	—	—	—	—
*Kalmar läns allmänna kungörelser	Kalmar.	obestämdt		3	—	—	50	—	—	—	—	—	30
Kalmar stiftstidningar	Kalmar.	1 i mån.		1	50	—	52	—	—	—	—	—	30
Kapten Puff	Stockholm.	1 i veck.		4	50	—	66	—	—	—	—	45	—
Kasper	Stockholm.	1 i veck.		4	50	—	66	—	—	—	—	45	—
*Kongl. Krigsvetenskaps-akademiens handl.	Stockholm.	2 i mån.		6	—	—	50	—	—	—	—	—	50
Kongl. Landbruksakademiens tidskrift	Stockholm.	6 h. årl.		4	—	—	55	—	—	—	—	—	40
*Kopparbergs läns allmänna kungörelser	Falun.	1 i veck.		2	—	—	50	—	—	—	—	—	30
Korrespondenten från Landskrona	Landskrona.	2 i veck.		6	—	1	31	—	—	1	20	—	—
Kristianstads allehanda	Kristianstad.	2 i veck.		6	—	1	42	—	—	1	20	—	—
*Kristianstads läns allmänna kungörelser	Kristianstad	2 i veck.		3	—	1	—	—	—	—	60	—	—
*Kronobergs läns allmänna kungörelser	Wexjö.	1 i veck.		2	—	—	50	—	—	—	—	—	30
Kronobergs läns tidning	Wexjö.	2 i veck.		6	—	1	31	—	—	1	20	—	—
Köpings tidning	Köping.	1 i veck.		4	50	—	66	—	—	—	—	45	—
Lidköpings nya tidning	Lidköping.	2 i veck.		6	—	1	31	—	—	1	20	—	—
Lilla Barntidningen	Stockholm.	1 i mån.		1	—	—	54	—	—	—	—	—	30
Lilla Sändebudet	Göteborg.	2 i mån.		1	50	—	58	—	—	—	—	—	30
Linköpings stifts-tidningar	Linköping.	1 i mån.		1	50	—	52	—	—	—	—	—	30
Linnea	Linköping.	1 i mån.		2	50	—	55	—	—	—	—	—	30
Lunds missions-tidning	Lund.	1 i mån.		1	—	—	54	—	—	—	—	—	30
Lunds stiftstidning	Lund.	2 i mån.		2	—	—	55	—	—	—	—	—	30
Lunds veckoblad	Lund.	3 i veck.		6	—	1	97	1	20	—	—	—	—
*Läsning för folket	Stockholm.	4 h. årl.		1	—	—	50	—	—	—	—	—	30
Malmö handels- och sjöfartstidning	Malmö.	2 i veck.		5	—	1	31	—	—	1	—	—	—
*Malmöhusläns allmänna kungörelser	Malmö.	1 à 2 i veck.		2	—	1	—	—	—	—	40	—	—
Malmö nya allehanda	Malmö.	2 i veck.		5	—	1	31	—	—	1	—	—	—
Mariestads veckoblad	Mariestad.	2 i veck.		5	25	1	31	1	5	—	—	—	—
Medborgaren	Stockholm.	1 i veck.		2	50	—	66	—	—	—	—	—	30
Missions-tidning	Stockholm.	1 i mån.		1	—	—	54	—	—	—	—	—	30

Tidningarnes och tidskrifternas namn.	Utgifningsort.	Antal nummer.	Tidningens hel-årspris hos redaktionen.	Postförelägarvodelet jemte bevilningssämpeletgiften.				Tidningar och tidskrifter, som utgifvas mer än en gång i veckan.		Tidningar och tidskrifter, som utgifvas en gång i veckan eller mindre ofta.	
				20 % af tidningens inköpspris.		10 % af tidningens inköpspris.		Priset begränsadt till		Priset begränsadt till	
				R.dr.	ö.re.	R.dr.	ö.re.	R.dr.	ö.re.	R.dr.	ö.re.
Motala tidning	Skeninge.	2 i veck.	5	1 31	—	—	1	—	—	—	—
Nerikes allehanda	Örebro.	2 i veck.	7	1 42	—	—	1 20	—	—	—	—
Natt och morgon	Kalmar.	1 i mån.	1	— 54	—	—	—	—	—	—	30
Nora stads och bergslags tidning	Nora.	2 i veck.	5	1 31	—	—	1	—	—	—	—
Nordisk boktryckeritidning	Stockholm.	1 i mån.	2	— 52	—	—	—	—	—	—	30
Nordisk tidskrift för byggnadskonst	Stockholm.	1 h. i mån.	17 50	— 56	—	—	—	—	—	—	50
Norra Hallands tidning	Warberg.	2 i veck.	5	1 31	—	—	1	—	—	—	—
Norrbottens-kuriren	Luleå.	1 i veck.	4	— 66	—	—	—	—	—	40	—
*Norrbottens läns allmänna kungörelser	Luleå.	1 i veck.	2	— 50	—	—	—	—	—	30	—
Norrbottens-posten	Piteå.	1 i veck.	3 50	— 66	—	—	—	—	—	35	—
Norrköpings tidningar	Norrköping.	6 i veck.	10	4 24	2	—	—	—	—	—	—
Norrland och dess framtid	Sundsvall.	1 i mån.	2	— 54	—	—	—	—	—	—	30
Norrlands-posten	Gefle.	3 i veck.	7	2 12	1 40	—	—	—	—	—	—
Nya barometern i Kalmar	Kalmar.	3 i veck.	6	1 97	1 20	—	—	—	—	—	—
Nya Cimbrishamnsbladet	Cimbrishamn.	2 i veck.	5	1 31	—	—	1	—	—	—	—
Nya dagligt Allehanda; dagliga upplagan	Stockholm.	6 i veck.	20	4 50	4	—	—	—	—	—	—
” halfveckouplagan	”	2 i veck.	7	1 52	—	—	1 40	—	—	—	—
Nya Ekilstuna allehanda	Eskilstuna.	2 i veck.	5	1 31	—	—	1	—	—	—	—
Nya förposten	Göteborg.	1 i veck.	4	— 71	—	—	—	—	—	40	—
Nya Gefleposten	Gefle.	3 i veck.	6	1 97	1 20	—	—	—	—	40	—
Nya Helsingen	Söderhamn.	1 i veck.	4	— 66	—	—	—	—	—	40	—
Nya Marstrandsposten	Marstrand.	2 i veck.	5	1 31	—	—	1	—	—	—	—
Nya Norrlandska korrespondenten	Sundsvall.	3 i veck.	6	1 97	1 20	—	—	—	—	—	—
Nya Norrteljebladet	Norrtelje.	1 i veck.	4	— 61	—	—	—	—	—	40	—
Nya Oskarshamnsposten	Oskarshamn.	2 i veck.	4 50	1 31	—	—	—	—	—	90	—
Nyare Landskrona tidning	Landskrona.	2 i veck.	6	1 31	—	—	1 20	—	—	—	—
Nyare Skeninge tidning	Skeninge.	2 i veck.	5	1 31	—	—	1	—	—	—	—
Nya skolvännen	Gefle.	1 i mån.	1 50	— 55	—	—	—	—	—	—	3
Nya Skånska posten	Kristianstad.	2 i veck.	5 50	1 31	—	—	1 10	—	—	—	—
Nyaste Blekingsposten	Karlskrona.	2 i veck.	6	1 31	—	—	1 20	—	—	—	—
Nyaste Hernösandsposten	Hernösand.	2 i veck.	6	1 31	—	—	1 20	—	—	—	—
Nyaste Kristianstadsbladet	Kristianstad.	3 i veck.	6 50	1 97	1 30	—	—	—	—	—	—
Nyaste Wadstena tidning	Wadstena.	3 i veck.	6	1 97	1 20	—	—	—	—	—	—
Nyaste Öresundsposten	Helsingborg.	4 i veck.	7	2 62	1 40	—	—	—	—	—	—
Nya Söderhamnsposten	Söderhamn.	2 i veck.	4	1 31	—	—	—	—	—	80	—
Nya Södermanlandsposten	Mariefred.	1 i veck.	4	— 66	—	—	—	—	—	40	—
Nya Södertelje tidning	Södertelje.	1 i veck.	4	— 66	—	—	—	—	—	40	—

Tidningarues och tidskrifternas namn.	Utgifningsort.	Antal nummer.	Tidningens hel-årspris hos redaktionen.	Postförvaltarevodeet jemte bevilningssträmpelafgiften.				Tidningar och tidskrifter, som utgifvas mer än en gång i veckan				Tidningar och tidskrifter, som utgifvas en gång i veckan eller mindre ofta.			
				20 % af tidningens inköpspris.		10 % af tidningens inköpspris.		Priset begränsadt till		Priset begränsadt till		20 R.dr. 6 R.dr.		10 R.dr. 5 R.dr.	
				R:år.	öre.	R:dr.	öre.	R:dr.	öre.	R:dr.	öre.	R:dr.	öre.	R:dr.	öre.
Svenska medborgaren	Stockholm.	1 i veck.	2 50	—	66	—	—	—	—	—	—	—	—	30	—
Svenska missionssällskapets tidning	Stockholm.	1 i mån.	1	—	54	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Svenska veckobladet	Stockholm.	1 i veck.	2 50	—	66	—	—	—	—	—	—	—	—	30	—
Svenska veckobladets bilaga	Stockholm.	1 i veck.	—	50	—	60	—	—	—	—	—	—	—	30	—
Svensk bokhandelstidning	Stockholm.	1 i veck.	2 50	—	60	—	—	—	—	—	—	—	—	30	—
Svensk ecklesiastik-tidning	Stockholm.	1 i mån.	3	—	54	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
*Svensk författningssamling	Stockholm.	obestämdt	5	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—	—	50
Svensk Handels- och Industritidning	Stockholm.	1 i veck.	6	—	71	—	—	—	—	—	—	—	—	60	—
Svensk tidskrift för litteratur, politik	Stockholm.	6 h. årl.	7 50	—	54	—	—	—	—	—	—	—	—	—	50
Sverige och Amerika	Jönköping.	1 i veck.	2 50	—	66	—	—	—	—	—	—	—	—	30	—
Sveriges kommunikationer	Stockholm.	1 i veck.	3	—	72	—	—	—	—	—	—	—	—	30	—
Sydsvenska dagbladet snällposten	Malmö.	6 i veck.	10	—	4 20	—	2	—	—	—	—	—	—	—	—
Söderköpings nya tidning	Söderköping.	1 i veck.	4	—	66	—	—	—	—	—	—	—	—	40	—
*Södermanlands läns allmänna kungörelser	Nyköping.	1 i veck.	2	—	50	—	—	—	—	—	—	—	—	30	—
Södermanlands läns tidning	Nyköping.	2 i veck.	6	—	1 31	—	—	—	1 20	—	—	—	—	—	—
Sölvesborgs posten	Sölvesborg.	2 i veck.	5	—	1 31	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—
Söndags-Nisse	Stockholm.	1 i veck.	4 75	—	66	—	—	—	—	—	—	—	—	48	—
Theologisk tidskrift	Upsala.	6 h. årl.	4	—	57	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Tidningen kornet	Wisby.	1 i mån.	1	—	52	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Tidning från Falköpings stad och Falbygden	Falköping.	2 i veck.	5 50	—	1 31	—	—	—	1 10	—	—	—	—	—	—
Tidning för Falu län och stad	Falun.	2 i veck.	6	—	1 31	—	—	—	1 20	—	—	—	—	—	—
Tidning för folkskolan	Linköping.	2 i mån.	1 50	—	58	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Tidning för hästvänner	Jönköping.	2 i mån.	6	—	58	—	—	—	—	—	—	—	—	—	50
Tidning för trädgårdsodlare	Stockholm.	1 i mån.	1 50	—	54	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Tidning för Wenersborgs stad och län	Wenersborg.	2 i veck.	6	—	1 31	—	—	—	1 20	—	—	—	—	—	—
Tidskrift för hemmet	Stockholm.	6 h. årl.	4	—	56	—	—	—	—	—	—	—	—	—	40
Tidskrift för lagstiftning	Stockholm.	1 i mån.	8 50	—	64	—	—	—	—	—	—	—	—	—	50
Tidskrift för Landsstatens tjänstemän	Stockholm.	4 h. årl.	3	—	52	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Tidskrift för sjöväsendet	Karlskrona.	1 i mån.	2	—	58	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Trelleborgs tidning	Trelleborg.	2 i veck.	5	—	1 31	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—
Ulricehamns tidning	Ulricehamn.	1 i veck.	3 50	—	66	—	—	—	—	—	—	—	—	—	35
Umebladet	Umeå.	1 i veck.	3	—	66	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Upsala	Upsala.	2 i veck.	7 50	—	1 31	—	—	—	1 20	—	—	—	—	—	—
Upsala erkestifts tidningar	Upsala.	2 i mån.	2 50	—	55	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Upsala läkareförenings förhandlingar	Upsala.	8 h. årl.	7 50	—	56	—	—	—	—	—	—	—	—	—	50
*Upsala läns allmänna kungörelser	Upsala.	1 i veck.	3	—	50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	30
Upsala-posten	Upsala.	2 i veck.	8	—	1 42	—	—	—	1 20	—	—	—	—	—	—

Tidningarnes och tidskrifternas namn.	Utgifningsort.	Antal nummer.	Tidningens hel-årspris hos redaktionen.	Postföraktarearvodet jämte beviljningsstämpelafgiften.				Tidningar och tidskrifter, som utgifvas mer än en gång i veckan.		Tidningar och tidskrifter, som utgifvas en gång i veckan eller mindre ofta.		
				20 % af tidningens inköpspris.		10 % af tidningens inköpspris.		Priset begränsadt till		Priset begränsadt till		
				20 R.dr.	6 R.dr.	10 R.dr.	5 R.dr.	20 R.dr.	6 R.dr.	10 R.dr.	5 R.dr.	
Wecko-posten	Stockholm.	1 i veck.	2 —	—	66	—	—	—	—	30	—	—
Wenersborgs-posten	Wenersborg.	2 i veck.	5 —	1	31	—	—	1	—	—	—	—
*Wermlands läns allmänna kungörelser . . .	Karlstad.	obestämdt	1	75	—	50	—	—	—	—	—	30
Wermlands läns tidning	Karlstad.	2 i veck.	5 —	1	31	—	—	1	—	—	—	—
Westerbotten	Umeå.	1 i veck.	2	50	—	71	—	—	—	30	—	—
*Westerbottens läns allmänna kungörelser . .	Umeå.	1 i veck.	2 —	—	50	—	—	—	—	30	—	—
Westerbottens läns Kongl. Hushållnings-sällskaps handlingar	Umeå.	4 h. årl.	1	50	—	55	—	—	—	—	—	30
*Westernorrlands läns allmänna kungörelser	Hernösand.	obestämdt	3 —	—	50	—	—	—	—	—	—	30
Westerviks veckoblad	Westervik.	2 i veck.	5 —	1	31	—	—	1	—	—	—	—
Westerås stiftstidningar	Westerås.	1 i mån.	1 —	—	52	—	—	—	—	—	—	30
*Westmanlands läns allmänna kungörelser . .	Westerås.	1 à 2 i veck.	2	50	1	—	—	—	50	—	—	—
Westmanlands läns tidning	Westerås.	2 i veck.	7 —	1	31	—	—	1	20	—	—	—
Wexiö stiftstidningar	Wexiö.	1 i mån.	1	75	—	52	—	—	—	—	—	30
Wimmerby veckotidning	Wimmerby.	1 i veck.	4 —	—	66	—	—	—	—	40	—	—
Wisby-posten	Wisby.	1 i veck.	4 —	—	66	—	—	—	—	40	—	—
Wäktaren	Stockholm.	1 i veck.	5 —	—	71	—	—	—	—	50	—	—
Ystads tidning	Ystad.	2 i veck.	6 —	1	31	—	—	1	20	—	—	—
Åmåls veckoblad	Åmål.	1 i veck.	4 —	—	66	—	—	—	—	40	—	—
Öfversigt af Kongl. Wetenskaps-akademiens förhandlingar	Stockholm.	10 h. årl.	6 —	—	59	—	—	—	—	—	—	50
Ölandsbladet	Borgholm.	1 i veck.	3	50	—	66	—	—	—	35	—	—
*Örebro läns allmänna kungörelser	Örebro.	1 i veck.	3 —	—	50	—	—	—	—	30	—	—
*Östergötlands läns allmänna kungörelser . .	Linköping.	1 i veck.	3	50	—	50	—	—	—	35	—	—
Östergötlands nya tidning	Norrköping.	3 i veck.	8 —	2	12	1	60	—	—	—	—	—
Östgöta correspondenten	Linköping.	3 i veck.	8 —	1	97	1	60	—	—	—	—	—

*Utdrag af Protokollet öfver Finansärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i Stats-Rådet å Stockholms
Slott den 16 Februari 1872.*

Närvarande:

Hans Excellens Herr Justitie-statsministern *Adlercreutz*,
Hans Excellens Herr Statsministern för utrikes ärendena,
Grefve *von Platen*,
Statsråden: *Bredberg*,
Berg,
Friherre *Leijonhufvud*,
Wærn,
Wennerberg,
Bergström,
Friherre *Alströmer*,
Weidenhjelms.

Departementschefen uppläste härefter till justering följande, i öfverensstämelse med Kongl. Maj:ts, uppå Stats-Rådets enhälliga tillstyrkande, fattade beslut, uppsatta förslag till Kongl. Maj:ts nådiga Propositioner till Riksdagen, nemligen:

b) enligt nådigt beslut den 29 nästlidne December angående dels stadgande af förändrade vilkor för tidningars och tidskrifters postbefordran samt dels åtskilliga andra postväsendet rörande frågor.

Hans Maj:t Konungen behagade, uppå Stats-Rådets underdåniga tillstyrkande, i nåder gilla berörda förslag, sådana de finnas detta protokoll bilagda, och besluta att i enlighet dermed nådiga Propositioner skulle till Riksdagen aflåtas.

In fidem protocolli
Aug. Ekmarck.